

Raina försöker igen

Jane Choate

(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i USA.

Raina läste orden på flygbladet
Ri skolan igen. *Uppsatstävling:
Vinn en gratis resa till New York!*

Det var en tävling för elever i
många skolor i området. Raina
tänkte på sig själv i New York, med
höga skyskrapor runt omkring sig
och Frihetsgudinnan i närheten.
Hon ville åka!

"Du borde vara
med", sa
Sydney.

"Det är sista gången
jag prövar något nytt
igen", sa Raina.

"Du är den bästa författaren i vår
årskurs!"

Sydneys ord fick Raina att må
bra. Hon visste inte så mycket om
att skriva uppsatser. Men hon ville
försöka.

Efter skolan satt Raina vid sitt
skrivbord. *Knack, knack, knack.*
Hon knackade med pennan på
papperet medan hon tänkte
på sina idéer. Till slut började
hon skriva.

Det tog en hel vecka
innan Raina var klar. Men
med lite hjälp från mamma

kände hon sig äntligen redo att
lämna in sin uppsats.

Det gick några veckor. Raina såg
fram emot att se vem som vann.
Kanske skulle hon snart vara på
väg till New York!

"Över hundra elever var med
i tävlingen", sa herr Wright där
han stod längst fram i klass-
rummet. "Tack till alla
er som skrev en
uppsats."

Rainas hjärta dunkade av
spänning.

"Även om ingen av våra elever
vann tävlingen var Raina bland
de fem bästa av alla deltagare.
Grattis, Raina", sa herr Wright.

Raina log medan hennes klass-
kamrater klappade händerna.
Men inuti var hon sur. Att vara
bland de fem bästa var inte lika
bra som att vinna. Hennes dröm
om att få se New York var borta.

När Raina kom hem sjönk
hon ner i en stol i köket bredvid
sina föräldrar. "Jag förlorade
tävlingen", sa hon. "Det är sista
gången jag prövar något nytt igen.
Jag gör bara det jag vet att jag är
bra på." Hon täckte sitt huvud
med händerna.

"Jag är ledsen att du inte
vann. Mamma och jag är
båda så stolta över att du
försökte", sa pappa. Han
satte sig bredvid Raina.
"Minns du när jag inte
hade något jobb för några
år sedan?"

Raina nickade.

"Jag sökte många
jobb och fick inte något
av dem", sa pappa.

"Jag kände mig ganska
missmodig."

Raina lyfte huvudet. "Är
det sant?"

Pappa nickade. "Men jag
gav inte upp. Efter en lång
tid hittade jag ett perfekt jobb.
Men det skulle inte ha hänt om
jag hade slutat försöka."

Mamma lade en tröstande
hand på Rainas rygg. "Vet du hur
många berättelser jag skickar
till olika tidningar?" frågade hon.
"Och hur många de inte trycker?
Men jag kan inte ge upp om jag
vill att mitt arbete ska publiceras.
Det är viktigt för mig att skriva, så
jag fortsätter försöka."

Raina hade alltid tyckt att
hennes föräldrar var bra på allt
de gjorde. Hon visste inte att de
också hade blivit avvisade.

Hon var fortfarande ledsen, men
det verkade fånigt att *aldrig* pröva
något nytt igen. Det var inte vad
vår himmelske Fader ville att hon
skulle göra. Raina bestämde sig för
att inte ge upp. Hon kunde pröva
fler saker, även sådant som hon
inte var så bra på med en gång.

"Jag tror jag ska delta i tävlingen
igen nästa år", sa Raina. Att förlora
tävlingen behövde inte vara slutet
på hennes drömmar.

Raina gick till skrivbordet och
tog upp pennan. Det hade varit
ganska roligt att skriva. *Knack,
knack, knack.* Så vad kunde hon
skriva om nu? ●

"Herren älskar ansträngning,
för ansträngning belönar oss
med sådant man inte kan få
på något annat sätt."

Russell M. Nelson, i Joy D. Jones, "En
särskilt ädel kallelse", *Liahona*, maj
2020, s. 16.